

Jeg kommer til at tænke paa, hvad man ved tidligere Lejligheder har udtalt om tilsvarende Bestemmelser. I 1891, da det Lovforslag, som nu er Lov, blev forelagt, krydsede det paa en Maade det Forslag, der var indbragt af Berg og Hørup. Det Berg-Hørupske Forslag laa i Udvalg, men ikke des mindre kom bagefter det andet Forslag frem og blev gennemført ved tre Behandlinger uden Udvalgsbehandling. Hørup var selvfølgelig bitter under Forhandlingen; han angreb derfor det fremkomne Forslag ret skarpt, og jeg skal minde om en Udtalelse, som netop gaar paa det her omhandlede Forhold. Hørup siger herom, at ifølge dette Forslag har man formelt givet Ministeren Ret til at udskrive Skatter i Kommunerne. Det Udtryk brugte Hørup om det forelagte Forslag, og dér var der dog kun Mulighed for Ministeren til at gribe ind, naar Amtmanden og Kommunalbestyrelsen er uenige. Naar Hørup kunde bruge saa stærkt et Udtryk om det Forslag — vistnok et for stærkt Udtryk —, hvad skal man saa sige om det nu foreliggende? Her kan man med langt større Ret sige, at her giver faktisk § 7 i Lovforslaget Ministeren Ret til at udskrive Skatter i Kommunerne; thi han kan ganske simpelt omstøde de Beslutninger, Kommunalbestyrelsen har taget, selv om det er sket med Amtmændens fulde Tilslutning, baade med Hensyn til faste Takster og med Hensyn til det kommunale Skøn. Det vil med andre Ord sige, at Ministeren i Virkeligheden er ret eneraadende over, hvilke Udgifter en Kommune skal have paa dette Omraade, og herom kan man med nogen Ret som Hørup sige, at det er at give Ministeren Ret til at udskrive Skatter i Kommunen. At lægge saa stor Myndighed i Ministerens Haand tror jeg derfor, at mit Parti under ingen Omstændigheder kan gaa med til; her vil man sikkert med Rette kunde holde paa, at naar Kommunalbestyrelsen og Amtmanden er enige om en Afgørelse, kræver baade almindelig Rimelighed og efter min Mening ogsaa almindeligt Hensyn til det kommunale Selvstyre, at Ministeren ikke skal kunne omstøde en saadan Afgørelse.

Man var i Gaar ved Behandlingen af det parallelle Lovforslag om Invalidere inde paa det om ikke store, saa dog i alt Fald ret vigtige Spørgsmaal om det forsvarlige i, a Invalidere og Aldersrente var ansatte forskelligt for Mænd og Kvinder. Jeg anførte da de Grunde, som efter min Mening kunde tale for, at Ministeriet kan have handlet ret ved at opretholde en

Forskel her, skønt jeg samtidig indrømmede, at mit Parti er villigt til at tage alle mulige her fremkommende Indvendinger under Overvejelse. Det er ejendommeligt at se, at allerede ved det allerførste Forslag, det Berg-Hørupske, var dette Spørgsmaal ogsaa fremme, ja, i endnu højere Grad. Det Lovforslag, Berg og Hørup indbragte, gav den enlige Mand 33 pCt. mere i Alderdomsunderstøttelse end den enlige Kvinde, hvorimod det her foreliggende Lovforslag kun giver ham $\frac{1}{6}$ mere. Den paagældende Bestemmelse blev motiveret af Hørup, som var den, der indbragte Forslaget, og da Sagen nu har været drøftet her i Tinget, kan det maaske have sin Interesse, at vi faar at høre, hvad Hørup den 17. December 1890 ordret udtalte om dette nu brændende Spørgsmaal, hvorvidt Kvinde og Mand skal have samme Aldersrente. Hørup sagde følgende: „Vi har sat denne Understøttelse noget forskellig for Mænd og Kvinder, lidt højere for Mænd end for Kvinder, dels fordi her, hvor der er Tale om absolutte Livsfornødenheder, kan det neppe nægtes, at Mandens Behov er noget større end Kvindens, dels fordi den enligt stillede Mand vil have Trang til kvindelig Medhjælp, hvilket gør ham Livet noget dyrere end Kvinden.“ Altsaa, først peger Hørup, ganske som jeg tillod mig i Gaar, paa det Faktum, at Behovet af Livsfornødenheder nu en Gang er større for Mænd end for Kvinder, men dernæst peger Hørup paa noget, som maaske kan formilde det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch), nemlig den Omstændighed, at medens Kvinden maaske godt kan undvære Manden, kan Manden ikke undvære kvindelig Medhjælp, og derfor maa han have en større Aldersrente. Det er i Virkeligheden en meget stor Kompliment til Kvindekønnet, som jeg haaber, det ærede 13de Medlem, for Hovedstaden vil paa-skønne, selv om det dukker frem fra Historiens Aarbøger helt fra Halvfemserne.

Men det, som ved dette Lovforslag, ligesom ved Lovforslaget i Gaar uundgaaeligt under de forhaandenværende Forhold træder frem i allerførste Række, er Spørgsmaalet, hvorledes denne Sag finansielt skal kunne ordnes under Statens forhaandenværende økonomiske Forhold. Jeg har allerede peget paa, at der i det Udvalg, hvortil Socialdemokratiets Forslag i 1918 blev henvist, sad nogle af Venstres mest autoritative politiske Personligheder, som i deres Mindretalsbetænkning udtalte, at naar denne vigtige Sag skulde løses — man indrømmede, at den skulde løses, det